

167

перографка!

1

МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА.

VIII година.

~~Дж~~ инк. лек. на I ин. ок. сп. кн.

8. II. 1929 г. петък 5.30 ч. с.

Изгръвъ.

МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА.

Отче наш.

(размишление върху СВЪТЛИНАТА.)

Ако някой ви запита, по какво се отличава човекът? Или кое определя човека като човек? Казват: аз съм човек. Кое е онова качество, което определя човека? ~~Като / човек~~ Задачата е трудна, но ще заключим от причините. Кое определя светлината? Светлината отваря пътя на всички същества, ^{без разлика,} добри и лоши. Кое е онова качество, което определя топлината? Топлината стопля всички същества, без разлика. Туй качество на топлината учи хората, че при топлината всекога всички тела се разширяват. Някой път може топлината, от друго гледище, да причини някоя малка вреда, но добрият, който причинява, е с хиляди и милиони пъти по-голям от малката вреда. И светлината може да причини микроскопическа вреда, от наше гледище, но добрите са повече.

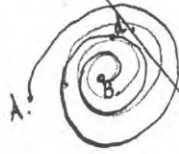
Сега, кое е онова, което определя човека? МИСЛЯТА. Трябва да кажем: мисълта е едно определено качество у човека, и тя се отличава по това ~~Човекът~~, който мисли, никога не се спъва, но то е фигуративно казано. Да кажем, ти си раздразнен, неразположен си духом, щом дойде мисълта, веднага твоят състояние ще се смени. Мисълта, това е божествено състояние у човека. Недоволство, безверие, каквото и да е отрицателно състояние у тебе, като дойде мисълта у тебе, всичко ще се смени, и ти ще имаш едно естествено състояние: ти си човекът, господарь на твоите желания. Та казвам, да мислиш, то е да бъдеш господарь на себе си. Който не мисли не може да бъде господарь на себе си. Казвам: аз мисля. Ако въ тебе когато да се сменят тия състояния както при светлината; като дойде светлината, всичко е отворено, всички пътища си светли. Това прави светлината. И когато дойде мисълта, ако всички пътища ти се отворят, това е вече мисълта. Някой казва, аз това не съм го намислял. Не си го намислял, защото светлината то мисълта не е дошла. Какво ще мислиш? Аз не съм тръгнал, казвам. Но ако твоят тръгване се обуслови от светлината? Подразбирам, свет-

линато, да дойде. Но има единъ законъ, цомъ дойде свѣтлината, който има органи на зрѣнието, той не може нито една секунда да седи на едно мѣсто. Цомъ дойде свѣтлината, ти ще го подвиги. ~~Т~~и при свѣтлината не можешъ да седнешъ на едно мѣсто. Свѣтлината има тава свойство: Дѣто мише, ти всичко носи съ себе си, безъ разлика, всичко носи въ една и съда посока. ~~С~~ега, на това вне може да направите едно възражение: всички прѣдмети, които сѫ въ рѣката, нали отиватъ съ нея? Да допуснемъ

 тукъ имате едно течение - А Б. Всички прѣдмети плуващи въ рѣката, отиватъ заедно съ нея; но единъ параходъ може да върви и противъ течението на рѣката. Психически се явива едно противодѣйствиe, и забѣлжета, онок, който не разсъждава, той ще извади едно криво заключениe. Ако единъ параходъ върви противъ течението на рѣката, той не върви противъ течението въ съдностъ. Тукъ имате двѣ течения противоположни. Освѣнъ рѣката, имате и човѣкѣта мисль, която тече въ обратна посока на водата. Не парахода се движи, човѣкъ се движи! Човѣкѣта мисль е, която движи парахода. Тѣй цото привидно парахода се движи, а въ съдностъ човѣкъ се движи. Може нѣкой да каже: а какъ може рибата да върви противъ течението? Не, всички прѣдмети, които сѫ пасивни, нѣматъ свое течение, тѣ ще вървятъ съ общото течение.

Туй, което отличава човѣка, то е мисльта, която смѣня всичкитѣ му състояния. ~~И~~ всички вне трѣбва да се стремите да придобете това. Хората го наричатъ характеръ, навикъ, нравъ, много имена тургатъ, които не изясняватъ, азъ го наричамъ това - мисльта. ~~В~~ мисльта има жертвоприношение, тамъ е началото на мисльта. Сега нѣкои хора иматъ една погрѣшна идея за началото. ~~Н~~ѣкой пътъ началото е въ началото, нѣкой пътъ началото е въ края, ~~н~~ѣкой пътъ краятъ е въ началото, нѣкой пътъ краятъ е на края. Какво подразбирате вне подъ начало и край на нѣщата? ~~Н~~ачало на нѣщата въ свѣта е Богъ, а край на нѣщата, то сме ние. ~~С~~ледователно, туй, което за Бога е край, заради насъ е начало. Отъ наше гледище говоря; или по нѣмае на друго положение, туй разбиране начало и край, тѣ образуватъ една абсолютна норма, то е една права линия. И ние наричаме, правата линия е само отъ двѣ точки. ~~Т~~ова е мѣрѣта съ която се мѣратъ всички прояви на този свѣтъ съ едно измѣрѣние. Кое е онова, което отличава едномѣрния свѣтъ? Коя линия опрѣдѣля едностранствения свѣтъ? (правата линия опрѣдѣля едното измѣрѣние) За да съществува правата линия, тя трѣбва да има външни условия. ~~К~~ои

от външните условия на правата линия? (Тъ се наричатъ отворени крива линии.) То ~~е свързана~~, тѣзи линии, които не са свързани. Отворената линия, това е свѣтътъ на правата линия, възможностите на правата линия. Следователно, линията А Б въ колко посоки може да се движи? (само въ една посока.)

Следователно, докъ турите двѣ прави линии на едно мѣсто, тѣ образуватъ крива линия. Следователно, кривата линия, това са възможностите на правата линия. Но отдѣлно тѣ съставятъ по двѣ точки, които образуватъ правата линия. А тази отворената линия не може да се яви безъ тия двѣ точки. Защо тази линия е отворена? (А Б.) (защото има начало и край.) Защото тази крива линия съставлява граница на другъ единъ свѣтъ — на двумѣрното пространство. Затова тя е отворена. Тия двѣ точки А Б на отворената линия показватъ, че тя е свързана съ другъ единъ свѣтъ. Съ кой? Съ свѣта на плоскоститѣ.

Сега какъвъ е законътъ на едноизмѣрния свѣтъ? Че една права линия има двѣ точки. Два края има. Тогава законътъ на двумѣрния свѣтъ, съ какво се отличава той? (въ него има двѣ посоки.) Тогава, къдѣ ще се яви противоположното въ едноизмѣрния свѣтъ? Да допуснемъ двѣ същества трѣгнатъ отъ точките А и Б, къдѣ ще се срѣднатъ? Въ точката д. Какво ще стане? (ще се обляскаатъ.) Не, като се срѣднатъ, тѣ ще се видятъ и, ще се зарадватъ, ще помислятъ, че това е краятъ на тѣхния животъ. Да си кажатъ, до тукъ е, по-нататъкъ не могатъ да се мръднатъ. Дѣто и да се срѣднатъ, то ще бъде край за тѣхъ, по-нататъкъ не могатъ да мръднатъ. Като се срѣднатъ, тѣ ще кажатъ: свърши се съ тази работа, това е смисълътъ на тѣхния животъ. Въ същностъ къдѣ ще се срѣднатъ? На пономината пътъ. Тѣ мислятъ това е всичката възможностъ на тѣхния животъ, — тѣ да се срѣднатъ. Но да допуснемъ, че тия същества като се срѣднатъ единъ денъ, обутатъ се и се скарать, не могатъ да се споразумѣятъ. Идеино се скарать, и се свадатъ, кажатъ: азъ не мога да живея съ тебе. Какво да правятъ сега? Накъдѣ трѣбва да и идатъ? Заражда се едно желание у тѣхъ, искать да се отдалечатъ. Какво трѣбва да правятъ? Вие ще кажете, трѣбва да се оттеглятъ задъшкомъ. (тѣ могатъ да идатъ и въ друго измѣрение.) Но не го знаятъ. Тия двѣ същества ще кажатъ, че този свѣтъ е нецастенъ, а нашиятъ свѣтъ е много добъръ. Но като се скарать тамъ хората, нѣма възможностъ да се отдалечатъ. Започватъ тѣ да мислятъ. Отъ тамъ се заражда тѣхната фило-

софия - какво да се прави? За тях има една невъзможност. А тази невъзможност не съществува. Но въ тяхното съзнание съществува. Сега

другъ единъ въпросъ: кое е дало поводъ на тия същества да се скарать? Защо тия разумни същества сж недоволни? За да бъде човѣкъ недоволенъ, трѣбва да има поводъ. Кое може да бъде поводъ за едноизмѣрния свѣтъ да се скарать? Кое може да накара хората да се свадать? Скарването това сж наши понятия. Ние казваме за примеръ, не ме уважавать. Напр. ти си ученъ човѣкъ, искахъ да те признаять, че си ученъ. Но сждеврѣменно и другиятъ е толкова ученъ колкото и ти. Тогава отъ гдѣ ще знаещъ, че той нѣма уважение. Ние считаме по външнитѣ прояви, че нѣкого уважавать или почитать. Когато младиятъ седи на столъ, и влѣзне единъ старъ съ бѣла брада човѣкъ на 120 години, и младиятъ стане и даде стола на стария, ние това считаме уважение. Но ако туй го направи стариятъ? Ако младиятъ влѣзне въ стаята, и стариятъ човѣкъ даде мѣсто на младия, на какво ще улудобите вие това? Ако влѣзне едно малко дѣте въ стаята, и една стара, 10-годишна, котка сѣднала на стола, нѣма ли да стане старата котка прѣдъ малкото дѣте? Ще стане и отгатыкъ де мине. Да, има такива случаи, когато единъ младъ много ученъ, свършилъ 4 факултета човѣкъ, и имате единъ дѣдо, който нищо не е училъ, той както види младия - става му на крака. Счита го по-старъ отъ него. Защото онзи, който знае, е по-старъ отъ брадата. Сега защо се вътгнаха тия мисли за младия и стария?

Да уважавашъ единъ човѣкъ, значи, да му дадешъ неговото право. Значи, имашъ нѣвѣстно задължение, да дадешъ туй, което си обѣцалъ. Както е напримеръ въ нареждането по улицитѣ, всички трѣбва да вървятъ отъ дѣсно, да има редъ въ отминаването. Значи, да има единъ нормаленъ ходъ въ свѣта. На всеки човѣкъ да се даде туй, което е право. Онзи, когото трѣбва да уважавать, какво трѣбва да има той? И какво трѣбва да даде той? За да се болятъ хората отъ тебе, какво трѣбва да имашъ? (Сила.) Сила. Прѣдъ силния всички се стакуватъ. Онзи, когото почитать и уважавать, какво трѣбва да даде въ замяна на почитьта и уважението? Това е една обмѣна на нѣвѣстни вътрѣшни разбирания. При сегашнитѣ условия, при които човѣкъ се лакира, уважението е резултатъ отъ любовьта. Този, който те обича, всѣкога ще го уважавашъ. Л: У, значи, има нѣвѣстно отношение между обичьта и уважението, - О: У. (Салонитѣ е студентъ.) Вие можете да съберете топлината отъ далечъ. Топлината

софия - какво да се прави? За тях има една невъзможност. А тази невъзможност не съществува. Но въ тяхното съзнание съществува. Сега

другъ единъ въпрос: кое е дало поводъ на тия същества да се скарать? Защо тия разумни същества се недоволни? За да бъде човѣкъ недоволенъ, трѣбва да има поводъ. Кое може да бъде поводъ за едноизмѣрния свѣтъ да се скарать? Кое може да накара хората да се свадать? Скарването това си наши понятия. Ние казваме за примеръ, не ме уважавають. Напр. ти си ученъ човѣкъ, искамъ да те признають, че си ученъ. Но съдверъ-менно и другиятъ е толкова ученъ колкото и ти. Тогава отъ гдѣ ще знаещъ, че той нѣма уважение. ~~Х~~ Ние считаме по външнитѣ прояви, че нѣкого уважавають или почитать. Когато младиятъ седи на столъ, и влѣзне единъ старъ съ бѣла брада човѣкъ на 120 години, и младиятъ стане и даде стола на стария, ние това считаме уважение. Но ако туй го направи стариятъ? Ако младиятъ влѣзне въ стаята, и стариятъ човѣкъ даде мѣсто на младия, не какво ще улудобите вие това? Ако влѣзне едно малко дѣте въ стаята, и една стара, 10-годишна, котка сѣднала на стола, нѣма ли да стане старата котка прѣдъ малкото дѣте? Ще стане и отгатыкъ ще мине. ~~Х~~ Та, има такива случаи, когато единъ младъ много ученъ, свършилъ 4 факултета човѣкъ, и имате единъ дѣдо, който нищо не е училъ, той както види младия - става му на крака. Счита го по-старъ отъ него. Защото онзи, който знае, е по-старъ отъ брата. Сега защо се виѣгнаха тия мисли за младия и стария?

~~Х~~ Да уважавають единъ човѣкъ, значи, да му дадешъ неговото право. Значи, имашъ известнo задължение, да дадешъ туй, което си обѣцалъ. Както е напримеръ въ царедомството по улиците, всички трѣбва да вървѣять отъ дѣсно, да има редъ въ отишаването. Значи, да има единъ нормаленъ ходъ въ свѣта. На всеки човѣкъ да се даде туй, което е право. ~~Х~~ Онзи, когото трѣбва да уважавають, какво трѣбва да има той? И какво трѣбва да даде той? За да се болятъ хората отъ тебе, какво трѣбва да имашъ? (Сила.) Сила. Прѣдъ силния всички се стакувать. Онзи, когото почитать и уважавають, какво трѣбва да даде въ замѣна на почитането и уважението? Това е една обмѣна на известни вътрѣшни разбирання. При сегашнитѣ условия, при които човѣкъ се пакира, уважението е резултатъ отъ любовта. ~~Х~~ Този, който те обича, всѣкога ще го уважавають. Л:Х, значи, има известнo отношение между обичането и уважението, - О:У. (Самиятъ е студентъ.) Вие можете да съберете топлината отъ дълачь. Топлината

и свѣтлината се събиратъ. ~~Туй, което обичашъ, можешъ да уважавашъ;~~
а туй, което не обичашъ, не можешъ да уважавашъ. Което обичашъ, ти мо-
жешъ да ~~не~~ уважавашъ, да считаешъ, да му служишъ, всичко можешъ да на-
правишъ. Има отношение вече. Туй, което обичашъ, или, което те обича,
къмъ него можешъ да имашъ отношение всѣкога. ~~Та, като казвамъ първо-~~
то нѣщо, ако искате да ви обичатъ и уважаватъ, трѣбва да имате въ се-
бе си едно отношение. Или, азъ казвамъ, отношението Б - Богъ, се отнае-
ся къмъ отношението Ч - човѣка, тъй както Ч се отнася къмъ М - мисълъ-
та. Б:Ч=Ч:М. ~~Защото, за да бъдешъ уважаванъ, непременно трѣбва да имашъ~~
Божественото у себе си, или то значи - трѣбва да мислишъ. (-М.) Божест-
веното у човѣка започва съ неговата мисль. Мисльта у човѣка има
отношение къмъ Бога. И всѣкога, когато у васъ не могатъ да станатъ ~~и~~
тия прокъни на съзнанието, показва, че вие не мислите. ~~Вие казвате,~~
това е невъзможно, азъ не мога. Мисли, и всичко е възможно! ~~Щомъ каже-~~
те, че нѣщата си невъзможни, значи у васъ нѣма мисль. Най-първо ще
кажете: ВСИЧКОВО Е ВЪЗМОЖНО! Или повече ~~Да допуснемъ,~~ васъ ви срѣд-
не на пята единъ въгленъ, вие казвате: азъ не искамъ да се занимавамъ
съ въглища. Но занимавамъ азъ, бутна въглена, напосвя го на диамантъ.
-А, казва, азъ съ диаманти се занимавамъ, и седяга диаманта. Мисльта
прѣвръща нѣщата. Тя има магическа ~~и~~ сила. ~~Ти докъ мислишъ, докъ бутнешъ~~
въглена, той става диамантъ. ~~Щомъ имашъ тази мисль, като срѣднешъ~~
твоя противникъ, подай си ржката! Като подадешъ ржката, той, неприятельтъ
ще изчезне. Напримѣръ двама противници не искатъ да се гледатъ. Да!
си ржката. ~~Почнете да се гледате, и всичката разлика ще изчезне. Ка-~~
то дойде Божественото, другото ще изчезне, за него нѣма противорѣчие.
Божествената мисль сравнявамъ на единъ кръгъ. Сравнявамъ така, че
всичките отношения отъ центъра си еднакви.

Σ Сега азъ ви изнасямъ склата на мисльта. Опнова, което
мисли у човѣка, това е човѣкътъ. Човѣкъ никога не трѣбва да каже: то-
ва е невъзможно заради мене. Ще ми каже нѣкой, ти нѣла вселена можешъ
ли да направишъ? Казвамъ - мога. Ела самъ, да видишъ, азъ ще направя
една вселена, че да можешъ ти да видишъ отъ всѣкъдѣ. Вземамъ една
капка вода и я населявамъ съ толкова милиарди същества, колкото има
въ една вселена. Ето ти една вселена. Защото туй, което ти не можешъ
да видишъ, то на е вселена. Туй, което може да обхване твоя умъ, то е
вселената. Казватъ, но тази вселена е безконечна. То си празни работи,
кой вселена е безконечна?

Туй, /което твоео съзнание може да обхване, то е вселената заради
тебе. Ама азъ може да мисли заради него. Значи, ти можеш да го обгър-
неш. Цомъ не можеш да го обгърнеш, ти не можеш да мислиш, а цомъ
можеш да го обгърнеш, ти можеш да мислиш. Следователно, въ твои умъ
ти трѣбва да обгърнеш вселената. Защото ти си по-голямъ отъ самата
вселена. Че вие прѣдставяте вселената, друго яче, но то е Божествената
вселена. Но въ съзнанието на Бога то е тъй както една капка вода,
то е съзнание на Неговата мисль. Но цомъ дойде да имашъ Божестве-
ното у себе си, вие говоримъ за Божественото у себе си - цомъ започ-
неш да мислиш, всичко е възможно! Христосъ казва: "любете враговетъ
си", нали Го обичашъ? Значи, има една възможность - можеш да го оби-
чашъ. ПРИ какви условия можеш да обичашъ човѣка? Ще ви обясна сега:
- обичай Бога въ врага си! Защото Богъ се проявява и въ врага. Това
значи, обичай ~~Бога въ врага си!~~ Или това значи обичай Бога въ врага
си. Тогава има смисълъ. - Ама азъ не мога да се примира. Примиря се
съ Господа, който е у него, а него остави настрана. ~~Прѣвеждахъ примѣ-~~
ра: два ученички отъ гимназията, се мразятъ, не могатъ да се примирятъ,
не се гледатъ, обаче единъ денъ директорътъ взема едната ученичка и
отива къмъ другата, едната се насмива и двѣтъ се ржкватъ и се поз-
дравляватъ. Едната казва на другата: колко си хубава и добра днесъ.
- Директорътъ е тукъ! Нѣма ли го директорътъ, тогава ще ме видишъ какъ
ва самъ. Та казвамъ, цомъ дойде директорътъ, двѣтъ ученички веднага
се засмѣятъ и се ржкватъ, директорътъ да не знае, че има нѣкой споръ
или състезание между ~~двама~~. Та казвамъ, ако два ученички могатъ прѣдъ
директора да си подадатъ ръка и да си говорятъ любезничко, защото
"директорътъ е тукъ": тогава да си същества, ако Господъ е при тѣхъ не
могатъ ли да направятъ смѣтото? Тогава азъ ще кажа, като ме питате: по какво ще позная
че Господъ е съ мене! Цомъ почнеш да мислиш, значи "директорътъ е
тукъ", тогава всичко е възможно!

Та, кои си основнитѣ мисли, които може да извлечете отъ
казаното? При мисльта всичко може да се твори! Силниятъ човѣкъ трѣб-
ва да мисли! И вие трѣбва всеки денъ да мислите по 5, 10, 15 минути
човѣкъ ли сте или не! С.в. да видите почнали ли сте да мислите или
не мислите. Че знаете въ мисльта има едно отличително качество, то
е слѣдующето: цомъ като дойде мисльта, тя носи свѣтлина съ себеси!
Веднага се отварятъ простори прѣдъ тебе, и паметъ, и способствъ и

музика, и изкуство, няма обясрденне тамъ. Но изгубенъ ли мисълта пакъ станешъ обикновенъ. До сѣга, МИСЪЛТА, ТЯ Е МАГИЧЕСКАТА ТОЯЖКА !
Имашь ли нея, речико е възможно. Изгубишь ли тояжката си веднага се сѣмнѣе състоянието. И магитѣ си носили свѣтѣ тояжки въ рѣкава, и докато той носи своята тояжка, той е силенъ, той е магъ, въ деня, въ който той изгуби своята тояжка, никаква магия не остава у него. И ти докато носишь своята мисълъ, ти си магъ. Изгубишь ли мисълта си, ти си единъ обикновенъ човѣкъ. Казвашъ: това е невъзможно, онова е невъзможно. Това да направя, онова да направя, и най-послѣ нищо не можешъ да направишь.

Колко точки се конскватъ за да направишь единъ връхъ? (3.)
Какво пространство да образува това съ тритѣ точки? едноизмѣрно, двуизмѣрно или тримѣрно? (двуизмѣрно.) Значи, съ двѣ точки не можемъ да направимъ единъ връхъ. Сега да прѣведемъ математическитѣ понятия въ кубъ. Имаше 6 стѣни, и 6 плоскости. ^{Връха} Тогава колко ~~имаше~~ ^{имаше} има въ кубъ? (8.) Освенъ, колко точки има въ ~~една~~ ^{една} връхъ? По три. $3 \times 8 = 24$. Ние казваме, има 8 връха, $24 - 8$ оставатъ 16, ~~къде~~ ^{къде} взикатъ тѣзи 16? Тѣ не опериратъ за видими свѣтъ. Значи, имашъ единъ запасъ отъ 16. Тогава, колко точки имаше за единъ квадратъ? (4.) Но понеже имаше 2 точки въ линиата, четири граници по двѣ точки колко правятъ? Какъ се съединятъ двѣ различни същества, които се допратъ на едно нѣсто какво образуватъ? Сиватъ се и образуватъ единъ връхъ. Тогава, ако три плоскости се съединятъ какво образуватъ? (пакъ връхъ.) Значи имаше се двѣ различни същества, да се събѣтъ, и да образуватъ единъ връхъ. Три плоскости ~~ако~~ ^{ако} допратъ какво образуватъ? (пакъ връхъ.) Ако двѣ линии се прѣсичатъ? (пакъ връхъ; се образува.) Каква е разликата когато двѣ същества образуватъ единъ връхъ и когато три същества образуватъ връхъ? Можете ли да прѣведете единъ примеръ въ живота, гдѣ се проявяватъ три линии? ~~Нали~~ ^{Нали} казахме, че двѣ различни същества образуватъ единъ връхъ. Дайте единъ връхъ въ живота ~~или~~ ^{или} ~~или~~ ^{или} двѣ различни същества, които образуватъ връхъ. (три същества, които образуватъ връхъ въ живота, това е сѣмейството: бащата, майката и дѣтето.) Но майката и бащата прѣди дѣтето ^{се} ~~какви~~ ^{какви} образували? Момѣтъ е отъ едно измѣрение. Като е близо до мората момѣтъ, той се згодява; като се згоди, той става двуизмѣренъ. Т.е. като се згоди той е плоскостъ, а като се ожени и вече кубъ. Питате, че е права линия? - Момѣтъ. Че е квадрата? - Згодениятъ.

А куба? То е онакъв ожененият, съ три сечения. Дватама иматъ стремежъ.
Имате правата линия А. Свободна линия, която се движи. Ако туримъ
и друга свободна линия В. която се движи по същата посока. Ако тии
линии се прѣсечатъ, прѣсичането е проявлението О. Прѣсичането е влюб-
ването, тукъ имате най-голямата интензивностъ. Но по-
неже всяка права си има свой пътъ, тѣ не оставатъ за
дълго заедно. Значи, любовта е въ прѣсичането О.

Слѣдъ това, като се разлюбватъ, къде ще се срѣцнатъ? Значи, има влюбване
и разлюбване. Дѣ е разлюбването? Разлюбенитѣ хора сѣ умни хора, върватъ
успоредно. В^н иматъ се, искатъ да се срѣцнатъ. Сега какво разбрахте вие
за джната влюбване? Всекога въ влюбването има два момента. Влюбениятъ
е веселъ, засмѣлъ, лѣе си, ходи си, фантазира си. Слѣдъ туй дойде една
голяма замисленостъ. Лицето е при най-голямата интензивностъ, понеже
става фокусъ. Защото кога залюбишь, ти привличашъ при себе си всички
залюбвания въ свѣта, и тѣ се съединяватъ въ тази точка, ти ставашъ
центъръ вътрѣ, и отъ всички направления се привличатъ точки къмъ тебе.
Тогавъ дойде едно състояние на безпокойствие. Казвашъ, ама този когото
съмъ залюбилъ, ако той не напусне? Дойде едно разколебание на мисълта.
Почнешъ да мислишь, да се тревожишь, създадешъ си такива изчислени
къща въ мисълта. Отъ този мисълъ започва изчезването. Това прави смя-
ненето. Въ реда на мисълта е, той да те разлюби. Защо да не считашь,
че и разлюбването и този вънъ вътрѣ. Разлюбването е толкова важно,
колкото и влюбването. За чистата мисълъ разлюбването е толкова важно,
колкото и влюбването. Залюбването е началото, а разлюбването е краятъ.
Какво лошо има въ това? Но положе не разбирате закона и съотношени-
та, казвате: кубаво въ началото, но на края. Едното е толкова важно,
колкото и другото. (Защо?) Че ти ако не го разлюбишь, не можешъ да си
почнешъ. (мисълъ) Вие сте чудни, нѣма време и пространство. Вие както
вървите, не можете да разберете основната идея, че то е почивка. Въ
съзнанието е този прѣдметъ, залюбилъ си го, това не поумира, че
да го държишь постоянно въ твоего съзнание. Психологически ние имаме
една крива прѣдстава за влюбването, и вследствие на това ние явяватъ
тия аберации, какво е аберация въ свѣтлината? (разсѣяване). Има си
своитѣ причини за това. Въ дадения случай разлюбването е единъ пра-
цесъ, за да дойде пакъ влюбването. Ти домъ заспишь, разлюбишь го, пакъ
се събудишь на другия денъ, пакъ го залюбишь. Красотата на любовта

седни въ това, че можеш да залюбваш, и можеш и да разлюбваш. Естествено е това. Вие наричате разлюбването прѣкъсване, прѣчупване, явяват се такива болезнени състояния. То е другъ въпросъ. Двѣ състояния има, едното ще бъде положително, другото негативно. Като че ти прѣставаш да мислиш за този прѣдметъ. Ти най-първо мислиш, мислиш, и най-послѣ умътъ ти ^{минова} прѣзидва отъ едно състояние въ друго. Но това ни най-малко не означава, че този прѣдметъ си го забравилъ.

Сега вие ще дойдете до закона на любовта. Да допуснаме, че вие имате едно същество, което ви обича. Напи. Въ истинския смисълъ ти трѣбва да си дадешъ едно обяснение за това. Прѣдстави си, че туй същество, което ви обича, ви държи съ дѣската ръка, и вие му държите ръката, и казвате, да не ме пуска. Но туй същество иска да пусне ръката си и да ви хване съ лѣвата ръка. Вие не разбирате това, и наричате това разлюбване. Той изтегля дѣската си ръка, вие не разбирате закона, треперите, мислите, че няма друга ръка. Но той ви хване съ лѣвата ръка. Питами, има ли нѣкое противорѣчие? Казвашъ, какви си неговитѣ намерения? Намеренията му са да смѣни дѣската ръка съ лѣвата. Следъ това, той ще смѣни лѣвата ръка съ дѣската. Следъ туй, туй същество ще иска да оттегли и двѣтѣ си ръцѣ, и ще иска само да ви гледа отъ далече. Какво лошо има въ това? Топана връзката е между очитѣ. Следъ това, туй същество си затваря очитѣ, иска да ви слуша, казва: говори ми искамъ да те слушамъ. Ще разбирате, въ любовта има много връзки. И опаш, както не разотре многого връзки на любовта, постоянно се спъва, само ~~живе~~ съ едната връзка въ еднонамерното пространство. Тази не е правата мисль. И вслѣдствие на това се раждатъ противорѣчиата на ума, и страданията на сърдцето. При най-малката несполука или промѣна у васъ, казвате, нѣщо лошо се е случило. Не е лошо, трѣбва да се разбира философията на живота. Какво разбирате вие?

Духовнитѣ работи трѣбва да се обяснатъ. Любовь безъ Мисль не може! Правата мисль еди въ това: непременно човѣкъ трѣбва да мисли! Домъ човѣкъ мисли. Любовьта ще дойде. Всекога, за да бъде живота нормаленъ, признатенъ или спосенъ, човѣкъ трѣбва да мисли! МИСЛЬТА НОСИ БОЖЕСТВЕНАТА ПРОЯВА, затова всекога трѣбва да мислите. Домъ станете сутринъ залочнете да мислите. Всичко е възможно въ свѣта! Ти носилъ божественото състояние. Като мислите, ще кажете: БОГЪ КАТО Е СЪ НАСЪ, НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ПРОТИВЪ НАСЪ. Невъзможното за човѣка, е

възможно за Бога. Невъзможното за безлюбното, е възможно за Любовта. Туй е безлюбно, невъзможното за човѣка на мисълта. Невъзможното за човек, който не мисли. Да мислиш, значи да имаш туй Божественото начало въ себе си. И ако ти си неразположенъ, или въ тебе не могат да се събънятъ състоянията, ти не знаешъ, че Божественото начало не е у тебе, ти не си залочналь да мислишъ. Мисль и Божествено начало трѣбва да ги съедините въ едно. А докъ дойде мисълта, всичко трѣгва както трѣбва. Питатъ, какво ще стане послѣ? Ще се запалимъ. Какво има отъ това като се запалимъ? Нека се запалитъ всички. Ако огънятъ не се запали, ако не гори, тогава е злѣ. Ама ще изгоримъ. Нищо въ свѣта не изгря! Нѣкой казва, че изгорѣмъ. Какво казва свъръзанага наука, мѣни ли се количеството на материята? (не.) Количеството на силата? (не се мѣни.) Казватъ, изгорѣло е дървото. Не е изгорѣло. Ако туришъ единъ годѣмъ калпакъ върху горицето дърво, и съберешъ туй, което е изгорѣло, този димъ, и ако имашъ една малка запалка, че има пакъ ново горение. И тогава, ако дървото е горѣло единъ день, димътъ може да гори 10 де-^{накъ съберешъ, което е изгорѣло,}на. И върху това горение, ако туришъ другъ калпакъ, и него запалишъ, то ще гори 10 години, и пакъ нѣма да изгори. И ако върху това горение туришъ другъ калпакъ, и съ другъ запалка запалишъ, защото всеко нѣщо си има своята запалка, то ще гори 10 хиляди години, и нѣма да изгори. На физическото поле ние имаме най простото горение. Затова имаме прос-^{то разбираме.}то разбираме. Младиятъ даже не знае защо е младъ. Стариятъ е старъ, и той не знае защо е старъ. Ние само констатираме, че той е младъ. Защо? Е, не знамъ. А кое е онова, което отличава младия човѣкъ?

Младиятъ човѣкъ, това е рѣката, която върви навсѣждѣ, и постоянно лакатуци. Тази рѣка като влѣне въ морето, той стане старъ. Стариятъ човѣкъ, показва, че рѣката се е влѣла въ морето, вече не лакатуци. Че какво има, ако тази рѣка лакатуци. Тази рѣка съ своето лакатушене, на милиони същества е причинила грамадна похва. Не е ли тогава по-хубаво да лакатуци? И нѣкой път е приятно и ние да лакатушимъ. Не да бедемъ единъ каналъ направенъ отъ хората. И то е хубаво. Ама азъ не искамъ да се огъна. Защо да не се огънешъ? Свѣтлината не се ли огъва? Та, слушай, свѣтлината прави милиони огъвания. При това такива малки огъвания. Много се огъва свѣтлината. Че всичкии най-възвишени същества, и тѣ се огъватъ. Тамъ е хубостята! Колкото повече се огъвашъ, толкова по-силенъ ставашъ. Че какво ми струва менъ

да се огъна? Върва като единъ войникъ, изправенъ, видя една малка мравка, огъна се на едната страна. Въ този случай прави честъ на мравката. По-нататъкъ видя голѣкъ бикъ, огъна се на другата страна. Той ще се огъне, огъна се. Едното огъване азъ правя, другото - бика правя.

Значи, разумно е да се огънешъ. Питамъ, когото се огъва ли прави грѣхъ, или, когото не се огъва? Който не се огъва прави грѣхъ, а който се огъва никогато грѣхъ не прави. Сега туй какъ ще го приемете въ вашитѣ схващания? Все казвате, който се огъва прави грѣхъ, а който не се огъва е праведенъ. Но ние говоримъ за разумния човѣкъ, Разумно е да се огънешъ. Азъ го наричамъ, огъване да стане, то е едно разумно движение на съзнанието. Да разбираме значи, да мислимъ; да мислимъ, значи грѣшка да не можемъ да направимъ. Домъ мислимъ, грѣхъ не правимъ, а домъ не мислимъ, веднага идатъ погрѣшките въ живота.

Да мислишъ, значи да можешъ да смѣняшъ всичкитѣ състояния. Вървѣтъ е нѣщо разумно, напр. има психиченъ върхъ. Въ миналото се криятъ всички погрѣшки, а въ бъдещето се криятъ всички възможности за изправлението на погрѣшките. Тогава миналото и бъдещето като се съединатъ, образуватъ настоящето. Ще запомните едно ТРѢБВА ДА СЕ МИСЛИ! МИСЪЛТА, ТОВА Е МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧКА! Тури мисълта - всичко е възможно! И ти ставашъ едно съ всички разумни същества, т.е. тѣ сѣхъ въ връзка съ тебе. Домъ мислишъ, тѣ те знаятъ; домъ не мислишъ, тѣ те забравятъ. Мисълта е права, когато човѣкъ мисли. Домъ човѣкъ не мисли, това е кривата мисълъ. Домъ човѣкъ прѣстане да мисли, той пада. Въ човѣшката мисълъ нѣма противорѣчие. Мисълта смѣня състоянията, и дава просторъ. Хора, които мислятъ, сѣ хора, които виждатъ, а хора, които не мислятъ, сѣ хора, слѣпи.

Станете сега!

Добрата молитва.